

Glavni namen kluba, ki nikakor ni političen — kakor bi sodil kdo po imenu — je: pospeševati spoznavanje dunajskih Slovencev med seboj; zabava, ako je po sodelovanju mlajših možna, seveda dobro dojde. Dve točki pa se verno in dosledno izvršujeta v tem klubu: literarna, tudi prosvetna predavanja, pa — nabiranje novcev za razne narodne potrebe. Pravega načelnštva v smislu zakonov o družbovanju pravzaprav klub nima, tudi nobenih pravil, nobenih zasedanj, volitev, zapisnikov i. t. d. ni. Tudi nima stalnega sedeža ali stanovanja, a tudi premoženja ne. Navzlic svoji navidezno jako rahli organizaciji pa „Slovenski klub“, kakor smo se uverili, prav plodonosno deluje.

S tem naj završim svoje nepopolne črtice, želeč, da bi se dunajski Slovenci vsaj še v podvojenem številu oklenili svojih zbirališč: „Slovenije“ in „Sloven. kluba“!

Star »Slovenijan«, sedaj član »Slov. kluba«.

Popravki k članku »Dunaj v zgodovini slovenskega slovstva«. (Ljublj. Zvon, XVI., str. 254.—256.).¹⁾

Na str. 255. piše g. pisatelj: »Jeseni l. 1855. pa so prišli na Dunaj še »Vajevci«: D. Jenko, S. Jenko, Mencinger, Stritar in Žvegelj, ki so po leti l. 1860. pridobili svojemu »Hainbundu« še Zarnika, Erjavca in druge.«

V teh vrstah tiči precej pomot.

»Vaje« so leta 1854./5. spisovali ljubljanski osmošolci Bril († avgusta l. 1855. v Polhovem Gradcu), Erjavc, S. Jenko, V. Mandeljč, M. Povše, Tušek in Zarnik.

Stritar je bil pač součenec teh pisateljev, a kot alojzijanec ni pisal v »Vaje«.

Žvegelj je dovršil gimnazijo že leta 1854. in je bil takrat, ko so se spisovale »Vaje«, že gojenec orientalske akademije na Dunaju, kamor mu je kot jako nadarjenemu alojzijancu ugladil pot knezoškof A. A. Wolf. Na Dunaju je Žvegelj pač občeval s Stritarjem, svojim tovarišem iz alojzijevišča, v večjo slovensko družbo pa kot »diplomat« ni zahajal.

Davorin Jenko je dovršil gimnazijo v Trstu in tedaj tudi ni bil »Vajevc«.

Mencinger je bil l. 1855. šestošolec v Ljubljani in ni bil sotrudnik »Vaj«; prišel je na Dunaj leta 1857., a ne l. 1855.

Zarnika in Erjavca ni bilo treba šele l. 1860. pridobivati »Hainbundu«, ker sta bila že od l. 1854. tega »Hainbunda« odlična, prava uda. Vsi »Vajevci« so leta 1855. dovršili gimnazijske študije, vsi (razen S. Jenka, ki je bil eno leto bogoslovec v Celovcu, in umrlega Brila) so prišli jeseni 1855. l. na Dunaj. Erjavc ni prišel šele l. 1860. na Dunaj, pač pa je bil to leto že profesor v Zagrebu. —

¹⁾ Cenjenega pisatelja ti popravki gotovo ne bodo žalili, ker si je bil, pišoč jih, sam v svesti, da so njegove beležke nepopolne; saj ni imel niti dovoljnih pripomočkov pri rokah, kakor nam je sam pisal. A vkljub nepopolnosti dotičnega gradiva g. pisatelj vendar ni maral odlašati z njega objavo, češ, naj spopolnijo drugi preostale vrzeli in druge pomanjkljivosti. Zato nam je le-ta spopolnitev dobro došla, tem bolj, ker se tiče fakta, ki je silno važen za razumevanje našega najnovejšega slovstvenega razvitka.

Zadnji odstavek na 255. str. in četrti odstavek na 256. str. sta potrebna nastopnih popravkov:

Stritarja sta pridobila za javno pisateljjevanje (na tihem je bil že poprej pesnik in pisatelj) Jurčič in Celestin, ki sta prišla na Dunaj jeseni l. 1865. Stritar je že prejšnja leta poskušal ustanoviti literarni klub, a navadno se je oglasilo mnogo udov, pa malo delavcev. Zato je l. 1867., ko sta prišla na Dunaj Fr. Levec in Šuklje in leto poprej iz Zagreba Ogrinec, nekako izbral može, ki so mu bili po volji, ter ustanovil neke vrste prijateljsko literarno društvo. Udje tega društva, ki se je shajalo ob nedeljah popoldne v Celestinovem stanovanju (v tretjem okraju „na Koštanjevici“), so bili: Stritar, Jurčič, Celestin, Levec (le-ta spada v to dobo, ne pa v novo dobo po l. 1876., kamor ga je postavil g. pisatelj na 256. str. v 34. vrsti; kajti to leto je bil Levec že profesor v Ljubljani) in Ogrinec. Vsaki ud je moral prinesiti k seji svoj »pensum«, ki ga je na glas prebral in so ga potem kritikovali. Odločevalno besedo je imel navadno Stritar, ki je z resnimi ali pa dovtipnimi, ironskimi ali sarkastičnimi besedami spis odobril ali pa odklonil. Ti spisi so se tiskali v »Glasniku« (l. 1867. in 1868.), v »Mladiki« (1869.) in v »Zvonu« (1870.). Vsi društveniki so zahajali po seji v Kornhuberjevo kavarno pred Elizabetinskim mostom, kjer so se jim vsako nedeljo pridružili še Šuklje, Kos (trgovinske akademije slušatelj), dr. Unterlugauer (jožefinec) in zlatar Simonetti. Večkrat so se literarni razgovori nadaljevali zvečer v Stritarjevem stanovanju na Wiednu.

Fr. Marn ni bil ud te družbe, ker sploh nikoli ni študiral na Dunaju, ampak v Pragi in v Gradcu.

Te napake se mi je zdelo treba popraviti, da ne zalezejo v kakšno književno zgodovino, iz katere bi jih bilo pozneje tem težje iztrebiti.

Vladimir Levec.

Slovensko gledališče. Od 15. marcija dalje pa do zaključka sezone smo imeli še šest gledaliških predstav. Dne 17. marcija se je pela na korist operni pevki gospici Jungmanovi četrtikrat opera »Karmen«, dne 19. marcija na korist marljivemu kapelniku Benišekcu opera »Faust«; dne 22. marcija se je ponavljal »Revček Andrejček«; dne 24. marcija sta imeli svoj častni večer gospici Slavčeva in Polakova in se je pela ta večer šestič v letošnji sezoni opereta »Mam'zelle Nitouche«; dne 28. marcija se je ponavljal na korist opernemu zboru »Trubadur«, a dne 31. marcija se je igral na korist gospodu Danilu Goethejev »Egmont«.

Razen tega je bila dne 11. aprila še izredna predstava, in sicer so se igrali ta večer na korist nekaterim igralkam in igralcem tretjič »Razbojniki«.

Nov je bil torej v tem času samo »Egmont«, ki pa ni imel posebnega uspeha. Tega je nekoliko kriva igra sama. Goethejevi dramatični proizvodi so pač polni najlepše poezije, a nedostaje jim one dramatične moči, po kateri se n. pr. odlikujejo drame Shakespearjeve ali tudi Schillerjeve. Da pridejo do veljave, treba, da so posamezne vloge v posebno spretnih rokah. Gospod Danilo, ki je igral Egmonta, bi bil morda še zadostil svoji ulogi, ako bi mu bil dan dar govora. Toda njemu se beseda venomer ali zaletava, ali pa zatika, in da kaj tacega ne pristaje junaku, kakršen je Egmont, je